

qual cosa demostra la seva afició per la lectura. També sentia un afany per la pintura de la qual era bon coneixedor. Les seves fotografies havien estat premiades en molts de concursos, i per això illustraren diverses revistes i publicacions, a part els programes, destacant els de Girona.

Conferenciant amb il·lustracions pròpies, tenia a més l'atractiu d'una parla senzilla i irònica, que era adient per a explicar anècdotes o aventures, de les quals, per cert en tenia o n'arregava en quantitat en els seus desplaçaments amb un «Balilla» que es féu així mateix popular.

Un home complet, ciutadà i amic exemplar, personatge popular, equilibrat i estimant la vida, i treballant per tal que aquesta fos plaent per a tothom. Tot això li suposava un gran nombre d'amics, que ara, senten la seva marxa. Amb tot el sentiment, «Revista de Girona» sent la desaparició d'aquest home, d'aquest col·laborador, però, per sobre de tot, d'aquest amic.

M. GIL BONANCIA

* * *

en la mort del p. nolasc de molar

Ha mort en el convent de l'Orde de Caputxins de Sarrià (Barcelona) l'eminent escriptor Daniel Rebull i Muntanyola, qui en el món de les lletres és més conegut amb el nom de religió que encapçala aquesta nota. Darrerament signà alguns treballs amb el nom de Nolasc Rebull.

Va residir molts anys al convent de la ciutat d'Olot, des d'on va projectar la seva ciència sobre les comarques gironines, les quals foren tema sovintejat dels seus estudis històrics i de les seves espigoladures literàries. També havia col·laborat a la nostra **Revista de Girona**. Bé és just, doncs, que ací quedi constància del fet i que en fem un pietós record.

El nostre biografiat va néixer l'any 1902 a El Molar (Priorat). A l'edat de setze anys ingressà a l'Orde dels Caputxins i l'any 1926 fou ordenat sacerdot.

Sobresortí en coneixements patristics i escripturístics, mercès a la seva preparació en llengües antigues. Fou requerida la seva col·laboració en la Fundació Bíblica Catalana i en la Fundació Bernat Metge. Ha publicat nombrosos treballs sobre patristica, història i literatura.

Ha transcrit i editat textos antics com «Consuetudina del misteri de la gloriosa Santa Àgata» (1953); «Consuetudina de Sant Eudald» (1954); «Una poesia religiosa del segle XIII» (1957); «Procés d'un bruixot» (1968); «Eiximenis» (1960); «La Llegendà àuria» de Jaume de Voràgine (1975); «L'himne acatist de la Mare de Déu» (1961) i un llibre de cançons populars: «Per les cançons d'un terrelloner» (1956). Col·laborà a les Assemblees d'Estudi dels Amics de Besalú i del seu comtat.

Donà conferències sobre temes històrics de les nostres comarques i el seu tracte exquisit féu que fos molt estimat entre l'élite intel·lectual. Cal afegir la seva tasca missionera entre el poble senzill, la qual cosa li permeté de recórrer la nostra terra i recollir-ne abundosos fruits de pietat i de saber.

Com a col·laborador de la **Revista de Girona**, cal destacar dos articles molt interessants sobre Eiximenis. L'un per a ponderar l'espiritualitat d'aquell gran escriptor (número 22, any 1963) i l'altre per a demostrar l'actualitat i la vigència dels seus ensenyaments (número 32, any 1965). Aquest darrer és important per a impulsar la celebració del sisè centenari de l'obra principal del repetit Eiximenis.

S'ocupà també del poeta Vicente Miguel Moradell (número 12, any 1960) i de l'Assemblea d'Estudis de Besalú i del seu comtat (número 41, any 1968), a la qual ell solia concórrer amb alguna de les seves comunicacions.

Darrerament, ja emmalaltit, volgué encara presentar el llibre sobre la comarca de Besalú, editat per la Diputació de Girona (número 81, any 1977).

Reposi en pau l'illustre escriptor i guardem-ne un pietós record.

JAUME MARQUÈS i CASANOVAS